

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

J. e.
1.

Snart är den stora, den härliga dagen...

Snart är den stora den härliga dagen,
den dagen vi resa till Kristianstad stad.
Då reser vi ner till Skåne igen
för att där få träffa sin käraste vän.

Snart fingo vi höra kanonernas dunder.
Raketerna de kastades varenda sommarkväll.
Långt mer ifrån Skåne ett budskap där kommer:
Sverige uti Norge har mistat sin kung.

Klockornas klagan från kyrktornet ljuder,
förkunnande oss, att konung Karl var död.
Och städernas flaggor de svajade så högt
men blevo snart mot jorden till hälften nedryckt.

Snart är den
stora, den här

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Vårt kära fälttecken och vår blågula fana
den visar oss vägen på slagfältet an.
Den vinkar: Kom gossar, kom följ med mig!
Jag visa vill er vägen på den segrande stig.

Hör ni soldater och vendens artillerister!
Kom låtom oss hålla vår dyrbara ed!
Bland eld och bland krutrök går svenskarna fram,
när som fienden han detta förnamm.

Då lägger han ett skott yti bösspipan in.
Han riktade, han träffade motståndarens bröst.
Och solen sig sänker bland skyarna de blå,
liksom ville hon ej den grymhet se uppå.

(Tecknat av Olof Nilsson)

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Lif. 1.
3.

Chardevisan

En sed från forðna dagar på landet ännu är
att kardegille göra. Så matmor plär att bjuda byens pigor
och alla käringar att komma för att karda
från qväll till ljusan dar.

Om mor den dag är knarrig, man icke undra bör.
Sitt bröd skall hon inbaka, i koppen lägga smör,
och kaffebönor mala, att det kan räcka till
och granna goerskakor hon även hava vill.

När det mot qvällen lider så börja pigorna
med såpa tvätta halsen och smörja fötterna.
Ren särk de på sig taga och strumper äfvenså.
och gummorna de skura, så gott som de förmå.

Chardevisan

När de sig hava pyntat, så vandra de åstad
med kardorna i handen och en och var är glad
att ~~hu~~ få komma samman och prata om allting
som haver skett i byen och alle ställe omkring.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

När de på mor har hälsat, så bli de fägmade
med goda sockerkringlor och en tår kaffe
Om mor är vid gott lynne, så få de än en kopp,
som vederkvicker kroppen och muntrar sinnet opp.

Uti en ring på golvet de satte sig nu ned
Och alla börja karda med lsut och med besked.
Strax pigorna nu börja, som deras vana är
att kärleksvisor sjunga med röst så klar och skär.

Till översta bordändan, där sitter käre far
och utav finkelflaskan en supa han även tar.
Men drängarna förtjusta i flock på golvet står
och ljuva kärlekssånger med andakt höra på.

Men stackars mor hon springer i stugan ut och in
än är hon uti köket, än får hon i sitt sinn
att gå i sommarstugan för att där efter se,
om ej den käre katten har gjort förargelse.

I köket står en käring och uti gröten rör,
att den ej svedd skall bliva, men få den smak som bör
Hon rör så svetten lackat på hennes panna ner
men mor dock svär och säger att hon skall röra mer.

När klockan slagit nio, så börjar käre far
att bliva yr im mössan och föga vett har kvar.
Mor då till honom säger: "Jag tror du ihla mår!
Det är visst mycket bättre, att du till koja går.

Mor tager far i armen och leder honom bort
till sängen, som stod bäddad, där han insomnar fort
att maran honom rida han tror i drömmarna
och snarkar så det knagar i sängastolparna.

När de upphört att sjunga, så börja de strax tala
om sina fästemänner och sina hjärtekval
och vilka dygdemönster
de alltid hava varit, fast än mot sin natur.

Allt vad skett de veta, och veta ännu mer
De kunna ock berätta, vad som här även sker
liksom en käpp i hjulet, så munnen på dem går.
och det är ganska sällan, att munnen stilla står.

Så livligt de omtala, hur vacker Ola är,
Hur Per i varje piga på stunden bliver kär,
hur Anders han är skevbent, och Jeppe är ett nöt
ett ~~fullblod~~ är Erik, men Jäns är som rik är söt.

En käring *hon* nu sade: "I weten, att det är
ett tal i allas munnar, att nabodrängen Pehr
har länge haft den vanan, att som en galen katt
igenom pigefönstret, ja, hoppat varje natt.

Röd som en kalkonhöna, *en piga sade då*
Men kors i hela världen vad ~~de~~ kan finna på
~~Den~~ är en stor lögnbracka, så käring som ~~den~~ är
och kan ej hålla munnen, *den sabla sladderaren!*

Men nu är det mot midnatt så börja pigorna
som de fåvitska jungfrur att bliva sömniga
de nicka och de nicka och ögonen bli små-
och gummorna som oftast, snusdosan hälsa på.

Men mor förstår att hjälpa, att de ej nicka mer
honn tager kaffekitteln och än en kopp dem ger
Strax börjar man ock karda som tromesticker gå
och utav kaffetåren nytt liv de alla få.

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

5

7

Mor breder duk på bordet och sätter ~~dän~~ uppå
ett grötfat med smörhåla, svin ~~Sylta~~ och därpå,
och stekta lår och vingar av höns och mycket mer
och alla sig nu sätta vid bordet blygsamt ner.

De börja nu att spisa med hastelig aptit
och prisa och berömma mor för varje bit:
En sådan gröt som denna, de aldrig förr ha fått
och sådan grät som denna de aldrig förr ha fått.

2427

L.f. 1
8.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

En visa

Rocken sorrar, lampan brinner,
vinteqvällen är så lång.
Som en rök Den snart försvinner
under munterhet och sång.

Denna vecka går som många,
Söndag blir det snart igen.
Då får jag till kyrkan gånga,
Råka där min trogne vän.

Ack, vad det skall blifva roligt,
När som gudstjensten är slut,
Kommer han till mig förtroligt,
Der vi möte ställt förut.

Rocken sorrar
lampan brinne

2/2427

9.

Hälsar först på mig förlägen,
Frågar sedan, om jag vill,
Gå ett stycke med på vägen.
Och jag svarar ja därtill.

LUNDS UNIVERSITETS
FÖR KUNSKAPSKIV

Hand i hand vi sedan vandra,
Tala om hvad nytt som hänt,
'Sen vi sågo sist hvarandra,
Oco den saknad, som vi känt.

Språka om, hur vi med gamman,
Lika som två snälla bi,
Skola sätta bo tillsammans,
När vi en gång gifta bli.

Sist i lekstugan om natten
Smyga vi oss - han och jag.
Dansa utav bara katten,
Till det blifver ljusan dag.

Ack, hvad det skall bliva roligt	- Stanna, och förbi är qvällen
Som två duvor i ett träd,	Slockna lampan! Det är natt.
Skola han och jag förtroligt,	Gömd i sängen under fällen,
Skämta, leka, kyssas mä.	Drömmer jag om hjertats skatt.

Slut.

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Adam och Eva

O. Herre Gud Fader, som i himmelen bor.
Du är väl en konung så mäktig och stor,
en herre öfver lefvande och döda.

Du såg i din almagt, att verlden skulle bli.
Så tänkte du dig om: vem skall ~~bo~~ däruti
måg lärter en människa skapa.

Så skapade Gud Adam i paradiset in,
att han skulle råda öfver alla dessa ting,
så när som kunskapsträdet allena.

Gud lade på Adam en sömn så djup,
tog ett refvben av Adams sida ut
warav Gud skapade en qvinna.

Adam och Eva.

När Adam uppvaknade af sömnen der kvarlåg
en däjlig qvinna för honom mände stå
som honom i hjärtat mände behaga.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Och Adam klappade Eva på rövitan kind.
Komn låtom oss gånga i Paradiset in
där blader och blommor att beskåda.

Och när som de komma i Paradiset in
si ormen han klev stracks upp en gren,
så att äppet till jorden nedfälde.

Eva tog äppet och bet därutaf
sen gav hon det Adamok han gjorde likaså
och bägge så blevo de nakna.

När Gud kom till dem i Paradiset in
"Du Adam, Du Adam! Du syndefulle man.
varför är du bliven så naken."

Adam svarade med gråtande röst:
"Qvinnan som du gav mig till hugnad och tröst
gav mig av kunskapsträdet att äta."

Då bannade Gud ormen uti det första band.

"På din buk skall du krypa och lida mycken tvång.

På din buk skall du krypa på jorden."

Sen bannade Gud Eva uti det andra band

"dina barn skall du föda med mycken sveda fram
dig och din själ till stor fara."

Sen bannade Gud Adam uti det tredje band.

"Ditt korn skall du skörda med mycket arbet fram.

Uti din blods svett skall du dig nära."

Kom låtom oss gånga till fikonatråd

att bryta qvistar af träen och skyla våra knä.

De blygdes och skämdes för warandra.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

En visa

Stanna du
yngling.....

Stanna, du yngling, och se dig väl före!
Besinna, att leva hur fasligt det är!
Hav alltid för ögonen din Gud och din Herre!
För allting så fly alla onda begär.
Besinna dig väl och akta din själ,
ty snarligen till stundar ett evigt farväl.

Jag knappast var kommen till de blomstrande åren.
Jag knappast i världen hade börjat att se.
Där satt mig en tanke så farlig i hågen,
Som mig måste lända till spott och till spe.
O, Herre och Gud! Jag var vär för Din brud.
Men sedan överträdde jag det sjuende bud.

Först glömde jag bort min Gud och min Herre,
Sen glömde jag bort Guds heliga lag.
Sen glömde jag bort föräldrarna kära
Som mig skulle leda till himmelens port.
Ty Satan gav råd med mitt överdåd
att gripa min nästas välfångna förråd.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

En liten tid därefter så blev jag arresterad
och fängslad med starkaste bojor och band
Mitt brott jag bekände och blev så förpassad
med handklovar svåra till fängelset fram.
Sen måste jag däruti elände gå
i hunger och nåd samt törst däruppå.

Jag sörjer ej mer för världens ära
ej heller för straffet, hur hårt det mig är.
Jag sörjer dock mer föräldrarna kära
samt syskon och släktingar, som mitt elände ser
att de för mig då må blygas också
samt skämmas för var gång de mig påtänka må.

Ack ve mig den stunden, då jag icke lydde
min faders och moders förmaningar så god.
Ack, ve mig den stunden, då jag icke flydde
de liderliga tankar, som i mig uppstod!

O, Herre och Gud, som lärt mig Din bud
att hålla dem troget och följa dem till slut.

Så skulle jag i enslighetens stunder förbanna (ängslighetens ?)
på vilken jag vandrat en syndares väg.

Långt hellre så vill jag hos Jesum få bliva
ty Han haver lovat att frälsa min själ.

O, Herre och Christ, förlåt mig min brist,
fräls mig ifrån ondska och djävulens list!

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Ynglingar alle, som skådar min jämmer,
I gören Guds vilja och och följ den Guds lag!
Bedjen Gud uti himmelen, att Han er sänder
de helige änglar, som eder var dag
på vägen rätt för och alltid förstör
allt djävulens anslag, som eder förför.

Den endaste trösten, den jag nu kan hava
det är att Gud vill ingen syndares död.
Den sig omvänder, han evigt får leva
det J esus förmått med sin blodsvett sårad
Si himmelen tar att uti sitt försvar
att världen och Satan mig aldrig mer bedrar.

O. Fader! Giv lycka, mitt leverne förbättra!
O. Jesum! Av nåde giv viljan därtill!

2427

4.
16.

O. Helige Ande! Hjälp mig till det bästa
att leva världen, som Skaparen vill.
Att jag till ett slut i härlighetens skrud
med palmer i händer får lovsjunga min Gud!

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESBOK

(Avskrift efter Olof Nilsson, Norra Pärup).

2427

L. 1.
17.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

En ny visa.

Ung Erik mötte
Karin sin,.....

Ung Erik mötte Karin sin på skogens öde stig.
Han sade: Vill du bliva min, så skall jag älska dig,
som make uti nöd och lust allt intill livets sista pust.

Skön Karin rodnade och log och svarade: Välan!
Jag älskar, det vet dun nog så ömt som älskas kan.
Men om du skulle svika mig, den högste Guden löne dig.

Förr skola stjärnor falla ned, som pärlor till vår jord,
än jag dig nånsin överger. Gud hör min ord.
Han straffe mig till evig tid, om jag ej trofast blir därvid.

Så talte Erik ömt och slöt skön Karin i sin famn,
och från dess rosenläppar fick en kyss så lång och varm.
Ja, sälla voro båda två, till julen skulle bröllop stå.

Ur Eriks famn sig Karin slet, och hon mot hyddan lopp.
På munnen brände kysseh het och pulsen i galopp.
Väl hundra slag hennes hjärta slog för varje vingars steg hon tog.

Nog blev hon något mera lugn, då hon allt för modren sagt.
Och denna med ett om och men sitt bifall därtill lagt.
Samt även låtit varningsord, hur falskheten är stor på jord.

Att Erik ej otrogen var. Det visste Karin väl.
Och därför alla söckna dar med livad håg och själ
hon snäll från rock till vävstol gick, för allt till julen ha i skick.

När veckans dagar är förbi och söndagsskolan skön.
flög hon så glättigt som ett bi till täppans åkerren.
Hon blommor plockade i hast och band en färgrik blomsterkvast.

Men denna på sin psalmbok gick hon sedan till Guds hus.
Och säkert var, att Erik fick den innan solens ljus
hann sjunka bakom bergen ner. Ja., kanske han fick ändå mera.

Så flydde månader och dar, och sommaren lopp sin kos.
Och hösten kom och Karin blev ej mer den enda ros,
som blommade i lundens snår, så yppig som i blomrik vår.

"Min dotter", sade modern ömt, "jag sorg nu till dig bär:
ung Erik har nu dig förglömt. Han har en annan kär.
Det lystes första gång i dag. Det är sannt försäkrar jag."

En söndag satt hon hemma själv i ljuva drömmar sänkt,
och speglade sig i den älv, som rann förbi dess tjäll.
Hon satt där än, då modern kom, helt rörd från Herrans helgedom.

Med tårad blick och bleknad kind steg hon hastigt upp
och såg sig om. "Du kalla vind", hon sade, "styr mitt lopp".
och med ett språng skön Karin låg i strida älvens strödda våg.

Och hemma vacker Erik for till kyrkan med sin brud,
och ifrån altarrunden svor-vid alla världars Gud,
att henne uti lust och nöd, med trohet älska till sin död.

Ur templet bröllopsskaran skred med fröjdefull musik
allt efter ortens bruk och sed, men mötte där ett lik
vid kyrkogårdens gröna port. Det bar till gravens stilla ort.

"Vem är den döde, som man bär?" ung Erik sporde nu.-

"Du säkert henne minnas plär: Sköm Karin är det ju,
som döden i förtvivlan fann" så svarade en gammal man.

Hemsk som döden till att se och mörk som stjärnklar natt,
med dystra ögon stirrande, hov Erik upp ett skratt,
så vilt som ulvens hesa skrän, och lopp från bröllopsskaran hän.

Nu irrar han båd natt och dag, med vanvett bygden kring,
med dystra, vridna, ånletsdrag, Ej frid på jordens ring
han får i sina levnads dar, för falsk kärlek han svurit har.

Men uti gravens stilla sköt skön Karin njuter ro
och sover där en sömn så söt i gravens stilla bo.
Och dit går mången ömsint mö
att tårar gjuta, blommor strö.

2427

En ny visa.

Vid 20 år var

Vid tjugo år var Neppe i tanke till mig kom
en Pige som jag älska, hon var mig också from.
Hon vänligt på mig hälsa hon sporde mig derom
Hur långt jag skulle resa och när jag hemåt kom.

Jag skulle till den Byen der näspe linden är
Ack vill du med mig följa min äldra käraste
Men hvad är det du säger du säger käraste
Ar det din Hjertans mening så skall det genast ske.

I tvenne år de höllo der inom varann
Der ingen av dem viste varken fader eller mor
Men när di det fick veta att han mig kärast var
Då blev der äfven vrede och fadren det försvor.

Men modren hon sade min man betänk dig sjelf
Låt du vår dotter velja kom du dig sjelf ihåg
Den tid vi har framlefvat och sjelfe fattig var
Ack Himmelske Gud och käre som det förändrat har.

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

22.

Men fadren han sade det ingalunda sker
Den karl skall du ej hafva han äger ingenting
Med han skall du ej ärfva det våra fäder ärft
En annan skall du hafva som gods och Pengar har.

Men dottren hon sade det ingalunda sker
Der kommer någon Gosse uti mitt Hjerta mer
För om jag ej skall ärfva så mycket som ett strå
Jag honom ej förglömmet det svär jag dyrt uppå.

Men fadren han sade det ingalunda sker
Den karl skall du ej hava han äger ingenting
Han är en fattig karl som tjenar för sitt bröd
Och du en rikmans dotter som vet affingen nöd.

Men modren hon talte så länge hon fick makt
Att hennes ord måtte gälla de hon förut hartsagt
Låt dem tillsammans komma i vänskap frid o fröjd
Och dela med hvarandra deras sorger och deras bröd.

Pärup d. 10 juni 83.

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

L.
23.

En alldeles ny visa

I kännen stora

Engseds går...

I kännen stora Engseds går. En visa sjunges som så går.
Den handlar om ett braapar. Den sjungas skall i alla dar.

Ja, uppå deras bröllopsdag en bobbe uppsattes, som var bra.
Han liknade själva brogemannen. Han sto och hade slev i handen.

Det var väl ingen stor orätt, att han blev lönt på bästa sätt.
Han är en stut på sitt eget vis. Därför fick han sådant pris.

Så snart de fingo bobben se, då glodde de så lidt på sne.
Han såg väl något räljer ut. För Nissa fick en längre trut.

Men när de kommo gubben när. Då sade Nissa är

Det frestar på å stia av, för då så får man väl bestå.
Vi ha väl inte mera på na, för kanske bonnen den e å na.

De taltes vid han bör ej stå, utav en vagn en strax steg å
och välte denna gobben ner, ty Nissa de ej se den mer.

Det var ju F-n så illa gjort o bara lan voss köra fort
o komma gubben långt förbi, för Nissa kan den intet li.

På vägen var han mycket arg. Han glodde precis som en varg.
Han kunde intet värre göra. Han sade: "Slån o lan voss köra".

De vore väl o vara jutt, o denna stadsen voro slut.
Så många som få detta höra, de få så faslia med ogöra.

Så snart de ifrån kyrkan kom, det talet var i allas mun.
Vid vägen stod en rälsör en. Di hade tänkt o släd mä sten.

För innan vi 'nom kommo när, vi tyckte han hade gevär.
Hade vi trott de va en sådan skytte, då skulle han väl snart fått flytt.

De lade genast upp ett rå, att alla skulle genast gå
så många som där fanns i husen, de skulle ud o se den bysen.

2427

JONAS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV3.
25.

"O lan voss genast gå åsta för ella kunna de gubben ta.
För de va ju ett förbannat kapp, han var bo klädd i rock o hatt."

Han sto o va så sysselsatt, han sto o fäjde me en kvast,
o skrapade rikedomar samman, o öste upp mä högra handen.

o natten var ju mycket lång, o detta var ju deras sång
Han som den gubben haver sett, ja, den han skulle väl få fatt.

De sa vi vet ej på vad sätt. Han har ju ingen gjort orätt
Men folk de ä så faslit tejna, de ha väl satt han på ded ejna.

Nu ska ni liaväl få se, nu får han alltid höra de
Så snart som de nu bli osams, för då så kommer sådant trams.

Men Nissas gamla far han sa: Nu ä ja så förnöjd o gla
för nu har ja fåd min Nissa jutt, nu tänker ja han blir väl tull.

O modren sade: De va väl, för han som far ha vad en säl.
Han ha vad så meed hemmastadd, nu har han fåd sin pengasladd.

Nu har han äntligen blivit man o föd en kvinga må förstann
o va visst icke detta väl, för ded ä en riktig bobbe dä.

De dagen efter kommo in. Då sade Nissa i sitt sinn:
Nu vill jag inte säga mera, för sänga bonnen den strök nera.

Sven Rosgren stod och styrde till. Nu fån I göra som I vill.
Men liggen icke o jocken på pall, för då så kan hon få missfall.

Men när han skulle stia på na, då tänkte han han skulle klåna.
Han trodde där skulle bli unga, som skulle denna visan sjunga.

Ajö med både mor och far, för rätt nu å de snart väl dar.
Men sjungen I som sjunga vill, för denna visan e gentil.

Den som den gubben haver satt, han skulle ha en storer skatt.
Ja, minst en femma av var man, för ded han sto o va så grann.

Gamle hæglingen sto o peb: Ded va nona farlia lejja knob,
som de nu låe o hitta på, för Nissa fick nom te o stå.

Hans mor hon to te själ o svor, jag tror ju att han e för stor.
Men Nissa sa, va vill ni ha, ni ser ju att det går så bra.

J:
27.

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

En alldeles ny visa

Jägaren gick a

Jaga.....

Jägaren gick att jaga med bössa och pistol i hand.
Att skjuta unga duvor, som han så sällan fann.

Så blåste han i sin pipa, och strax kom där en duva fram.
Det var en vacker flicka. Den tog han i sin famn.

Så frågte han den flickan: "Si, vill du bli min lilla vän,
så gå vi ut i skogen grön att knyta kärleksband?"

Flickan hon då svarade: "Jag vet ej, vad jag svara vill,
ty jag har haft en annan vän, som hör mitt hjärta till."

Gossen tog sig dristighet att fråga flickan än en gång:
"Si, vill du bli min lilla vän, så sjunger vi en sång."

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

28.

Och gossen böjjar sjunga, så att det skall i berg och dal.
Och flickan hon strax svarade: "För dig så är jag fal".

Jag krusar intet pappa, för jag till lilla vännen går,
för han har gjort detsamma i sina ungdoms år.

Jag krusar intet mamma, att ge min lilla vän en kyss,
för hon har gjort detsamma, fast det ej var så nyss.

Si detta muntra ställe kan ingen gärna gå förbi,
och dessa två mamseller kan ingen ledsna vid.

Pärup d. 16/1 1876.

2427

En visa.

Raskaste flicka

Raskaste flicka, får jag dig fråga. Haver jag gjort dig ~~får jag dig fråga~~
något emot? Säg mig orsaken, varföre du svarte mig med
så sturska ord? Säg mig varföre är du bliven så sky,
li som du velat bort ifrån mig fly. Jag haver längtat efter
dig, efter dig trängtat, långt förrän denna tid.

Gods eller gårdar kan jag ej lova.

Därför föraktar du mig. Men om du kunde få dig en bättre vän,
så vore det bäst för dig, Jag skulle ej missunna dig det,
om du kunde leva lycklig därmed.

Gud ger dig lycka, jag med dig tycka,
alltså förnöjder jag är.

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Wisan den slutar,
hjärtat det suckar.
Det är, för jag bortmistat min vän.
Men om den vännen
kunde sig omändra
och bliva min igen,
då skulle hjärtat bliva så glatt.
Ingenting i världen skulle skilja oss åt,
förrän Gud behagar sluta våra dagar,
taga oss till himlen opp.
Så sannt som här finns nötter och vin,
så sannt är du allra kärasten min.

Pärup d. 30/5 75.

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

J:
31

I den stora staden London...

I den stora staden London, der en köpman mände bo.
Han hade en enda datter, så fager och så skön.
Hennes namn Hærodianna, hennes ålder femton år,
hennes mynt var satt i banken,
det var hundratusen pund.

En sjöman har hon älskat, en sjöman vill hon ha.
Men fadren han sade: "Du är honom allt för god.
Ty du skall ha en köpman, som har penningar och guld.
Och aldrig bör du taga en fattig sjöman huld.

Då gånger hon ned till stranden, satte sig under roseneträd.
Der tog hon in förgiftat vin. Hon tog lifvet av sig själv.
När fadren fick detta veta: Hærodianna hon var död:

I den stora
staden London

"Härodianna, du min dotter! Du bragte mig i stor nöd.
Skicka bud ned till matrosen: Härodianna ~~hon~~ är död".

När matrosen fick detta veta,,Härodianna hon var död.
Då gångar han ner till stranden,satte sig under roseneträd.
Der tog han in förgiftat vin.
Han tog lifvet av sig själv.

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

J:
33.

En wisa.

Nu skall jag

Nu skall jag bort att resa, långt bort i fjärran syrand. BORT Att resa...

Nu får jag avsked taga och räcka er min hand.

Adjö med mina vänner, som menat mig så väl,

nu får jag avsked taga och bjuda er farväl.

Jag är en fattig yngling- blott ett och tjugo år,
som nu skall ut och vandra uti en värld så svår,
där ingen träcker handen och säger: Kom till mig!
och ensam får jag vandra den törnbeströdda stig.

Jag haft en hulder fader, som om mig vård,
nu är han redan döder och lagder uppå bår.

Nu får jag stå vid graven och fälla sorgens tår,
och ensam får jag vandra liksom ett villat får.

2427

34

Jag älskat har en flicka uti mitt ungdomsliv.
Den flickan var ej trogen. Hon har ju bortglömt mig,
Hon har från mig bortrövat all glädje och all fröjd.
Jag önskar, att jag låge i graven nederböjd.

Vi knöto kärleksbanden. Vi knöto dem ganska hårt.
Vi lovade varandra att aldrig skiljas åt.
Men just som det var knutit, så löstes det igen,
och jag blev då bedragen utav min lilla vän.

Jag är så full av oro, som liljan i grön dal,
som drives bort av vinden långt bort i fjärran strand,
där ingen blomma synes, ochingen stam står kvar.
Och ensam får jag vandra, till dess jag läggs i grav.

d 3/v 1981

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

En sjömansvisa

Vid sjöstranden där växte upp en lilja.
Det var allt för en unger sjöman,
som med strålände ögon mot Himmelen ser
och hans hjärta utav kärlek bortler.

2. Den sjömannen har alls ingen glädje
som skall ut på det stormande hav.
Och på däckat spatserar han av och an
och i fjärran sjöstrand går han fram.

3. Men o flicka! Väl inte så länge
får jag stanna och dröja hos dig!
Ty jag måste från dig resa långt bort.
Men jag kommer igen inom kort.

J: 1.
35.
Vid sjöstranden
där växte upp

4. När som flickan hon gick ifrån stranden.
I sitt hjärta hon tänkte så här:
Nu så får jag väl aldrig träffa min vän!
Ty han kommer väl aldrig mer igen.
5. Men det dröjde väl inte så länge,
förrän flickan förglömde sin vän.
Och utvalde en annan till sin käraste vän,
som i ungdomen så snart kan ju ske.
6. När som tre år voro förgångna
kom den unge sjömannen igen.
Och han ville så gärna uppsöka sin vän,
den han hjärteligen älskade än.
7. ...
8. Minns' du inte i den blomrika dalen,
där vi knöto vårt kärleksband
Med en avskeskyss på din rosenröda mund
är det vittne allt intill denna stund.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2427

37³

- 9.. Sedan tager han ur sin sida
en kniv av det rödaste guld.
Det är endast för dig min trognaste vän
som jag i ungdomen förkortar mitt liv.
10. När som blodet började rinna
i sitt hjärta hon tänkte så här:
Denna synden kan aldrig förlåtas mig,
och jag kan inte leva lyckelig min tid.
11. Sedan tager hon avsked av sin fader,
ty hon ämnade ej komma mer igen.
Sedan gånger hon sig åt det brusande hav,
där hon ämnade att öppna sin grav.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

(D 21/6 83. ONS.)

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

7.
38.

En visa

När jag tjänte
bonddräng....

När jag tjänte bondedräng, hade jag mig en vän,
på mitt hjärta än. Men nu så vill han resa
långt bort i främmande land, långt bort ifrån mig.

Res, res, du min vän! Jag dig glömma kan.
Lyckan följer mig. Ja, här finns flickor i stora bunkar
skall jag förkunna dig.

Rikedom och penningar du efterfika.
Sådant har ej jag. Rikedom och penningar de förblindar
ögonen, det kan jag förstå.

Minns, minns du min vän i den gröna äng, där vi satt och sjöng
Då jag dig frågade, och du mig lovade, att du skulle bli min.

Pärup d. 30/5 1875.

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

39

En visa

Stor sällhet
i världen...

Stor sällhet i världen, var finner man den?
Att ha en förtrolig och uppriktig vän,
som kärleken giver, i hjärtat inskriver.
Men sorgen den låter man fara sin kos.

Gossarnas kärlek den är inte bra
de vilja så gärna med flickor bedra
De äro söta och hala, när man med dem tala,
men uti deras hjärta bor falskheten stor.

Flickornas kärlek den är inte stark,
den liknas vid molnen, som fara långt bort
Där molnen bortfara, blir himlarna klara,
men ingen kan veta, vad ända det tar.

2427

40

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Ödet är mitt, att jag ingen skall ha
därföre så lever jag nöjder och glad.
Uti mitt unga hjärta känns alls ingen smärta.
Jag lever allena som fåglen på kvist.

Klandra min visa, min vän, om du kan
för tiden och stunden ville veta
mitt namn det vill jag försvara som silveret klara
Mitt namn det står skrivit: Christina på berg.

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

41.

En visa

Här i världen...

Här i världen, här finns vänner
men inga vänner man kan lita på.
Bättre är att ensam vara.
än så många falska vänner ha.

Du är så nätter, jag tycker om dig
liksom du vore min lilla vän
Men om jag visste, jag kunde få dig,
så skulle jag gå till dig varenda kväll.

Jag såg i öster, jag såg i väster
jag såg i söder, jag såg im norr.
Jag såg så många vackra flickor dansa
men icke såg jag, den jag såg i fjor.

2427

2.

42.

Nu är det kvällen, och solen strimmar
och stjärnor börja tända upp ett ljus.
Nu tillstundar den kalla vinter,
då jag skall vila hos min lilla vän.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Inte kan jag till dig komma
varken köra, rida eller gå.
Jag får vänta, till selok somnar
då jag kan segla över böljan blå.

Nu har jag övergitt att supa brännevin
Nu har jag övergitt att spela kort.
Nu har jag friat till en vacker flicka.
Det var det roligaste, jag har gjort..

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

J:
43

Den fjortonde, då friaren.....

Den fjortonde.

....

Den fjortonde, den fjortonde då friaren han kom.
Han friade till en flicka uti rosendelund.
Den dagen bör ej glömmas, då jag fick äga dig,
när som jag var i sällskap i söndags med dig.

"O, Gosse, vad tänker du uppå, som friar till en flicka,
som du aldrig kan få. Jo förr skall mina fötter
trampas tunna som ett blad. Ja förr än du skall äga
den vännen du vill ha." -

"O, flicka, om jag visste, vad du har i ditt sinn',
eller vad av i tankarna du bär. Ja give Gudi ära,
där skall du finna tro. Tro aldrig, att jag sviker dig,
förr kallnar mitt blod."

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESBOK

44

2.

Jag är ej rik på penningar, det vet jag väl förut.

Men Gudi vare lov, jag är människa lik.

Jag har i världen levat med möda och besvär.

Men Gudi vare lov, att jag ensammen är!

Nu slutar jag min visa, och bjuder dig ädjö.

Hav tack för denna lilla tid, du var min fästemö.

Jag har i världen levat med möda och besvär.

Men Gudi vare lov, att jag ensammen är!"

Pärup d. 25 mars 1877.

Olof Nilsson

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1.
y:
45-

Visa.

Vid vasseh' av den krökta stranden,
där hördes ofta blott kärlek susa
blott ömma känslor jag dig förtjusa.
Lev lycklig, älska, njut och dröm!

Jag ofta tänkt att glömma bort,
den som förljuvat mina stunder.
Jag ofta gått i dystra lunder,
ty ensamheten gör tiden lång.

Jag hade mig en vän på jorden,
han var mig huld och han var mig trogen.
Han talte till mig dessa orden:
Nu är den blomstrande tid förbi.

Vid vassen av
den krökta stran
den....

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

För kärlek är ett heligt band,
som ej kan lösas förutan smärta.
För kärlek givar man bort sitt hjärta.
För vänskap giver man bort sin hand.

Men om det skulle sig hända så,
att jag bortreser till främmande länder
så beder jag, att du likväl sänder,
en suck ifrån dig, som tillhöt mig.

En suck från ditt beklämda hjärta.
Ser tårar flyta ifrån ditt läger
Skall vittna, att jag intet äger
den minsta falskhet uti mitt bröst.

(Pärup d. 20 nov. 1876.)

2427

LÖNNERBYNS
FOLKMINNESARKIV

J:

47

En visa.

Goddag min sköna
flicka....

Goddag, min sköna flicka, vad har du i ditt sinn?
Varför är du så ledsen, har du mist vännen din?
Kasta bort alla sorgliga tankar, jag vill trolova dig,
om du vill bli min flicka, om du vill lyda mig.

Hav tack, min gode gosse, jag har en vän så kär.
På honom har jag väntat allt uti sju års tid.
På honom vill jag vänta allt uti sju år till.
Han kommer en gång åter, om han finns mera till.

På honom härt att vänta, det lönar icke sig,
för han^{är} redan döder, kan jag försäkra dig.
Ja, han är redan döder och lagder uppå bår.
Han vilar på sjöbottnen ibland de böljor blå.

Ja, är han redan döder, som du försäkrar mig,
så kan jag därpå svärja, jag aldrig gifter mig.
För om han så skulle komma ifrån sin resa lång,
då vore jag förlorad, som var hans lilla vän.

Hav tack, mingoda flicka, förtrolighet du bär.
Jag är den samme vännen, som reste från dig här.
Nu är jag redan kommen ifrån min resa lång.
Vårt bröllop det skall hållas med dans, musik och sång.

Är du den samme vännen, som reste från mig här,
så visa mig de tecken, som du till vittne bär.
Sju år är stor förändring, det vet jag visserlig.
Kanske du är en bedragare, som vill förtala mig!

Då tog han handsken av sig, utav sin hand så vit.
Se här ser du guldringen, som jag har fått av dig.
När hon fick ringen skåda, blev hon så hjärtligt glad.
Den lilla vackra flickan föll ned och somnade av.

Då tog han henne vid handen och förde den så varligt intill sig
Han ropade: Maria, en kyss skall väcka dig.
När han fick se sin glädje då
och tusendefalls kyssar de åt varandra gav.

Pärup d. 15/4 75.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

49

En visa.

Vackraste flicka

Vackraste flicka, jag börjar om dig tycka. -trycka till
Ack, om jag finge dig till mitt hjärta trycka.-hjärtat mitt.

Mamma hon sover så sött uti sängen - vacker äng.
Kom flicka lilla, gå med uppå ängen -Ståtelig säng.

Mamma hon haver så många gånger sagt mig: -vågar ej
Jag får ej gå ut, när andra haver lagt sig - följa dig.

Ja, lyd du din mamma dukungaste tärna -- kleppa dig,
Men klappa dig lite det kan jag väl gärna -kyssa dig.

Jag frågar inte efter, om du mig litet klappar -- vackert par,
för du skall heta mamma och jag skall heta pappa -- Mor och far.

Pärup d. 16/8 1880

Olof Nilsson

2427

2

50.

Vad det skall bliva roligt
en gång när vi bli gifta.
Då skall jag så hjärtligt
hos dig sitta. -Wacker vän. Warmer sång.

LUNDS UNIVERSITET
FOLKMINNESARKIV

En visa

En herreman
så stolt och
bold.....

En herreman så stolt och bold, som ägde tunner guld,
och många hemman i sitt våld, fick se en flicka huld,
Bland trädens stammar ensam gå, Och talte han till henne så:

"Mitt vackra harn! Hvad heter du? Säg mig ditt ljufva namn!
Kom, sätt dig vid min sida nu, I dalens blomsterfamn.
Så kan vi talas vid en stund förtroligt här i enslig lund."

"Mitt namn är Malin, men jag får ej längre dröja här,
ty dagens sol snart nedergår, och jag skall plocka bär,
I skogen som har åt mor, Hon väntande i hyddan bor

"Hör Malin! Ingen flicka söt och skön som du har sett
Kom, sätt dig i mitt öppna sköt. Jag beder blott om det.
Giv mig en enda liten kyss. Var inte rädd, ej någon lyss."

"Nej! Nej! Jag lovat har vid Gud att ingen kyss ge bort, förrän den dag jag skall stå brud, och det sker innan kort, och då skall Johan hava den. Från barndomen är han min vän."

"Vad du är barnslig, blyg och from, som sådant pjåka kan. Din Johan vet ju ej därom, ej heller någon ann. Du skall få penningar. Se här! Låt mig nu få, vad jag begär!"

"O nej! O nej! Jag är ej fal för penningar och guld. De hjälpa ej för samvetskval, för spe och evig skuld. Ett fredat bröst är mera värt, har jag i katekesen lärt."

"Bedraga vill jag icke dig. Hör vad jag säger nu: Till slottet skall du följa mig och bliva där min fru. Av pärlor, silver skall du få långt mera än du kan förstå."

"Nej! Nej, mig lockar ingenting, av silver nog jag har. Ty vet, att en förlovningsring, jag fått för några dar av Johan, den jag älskar ömt, och den har jag vid hjärtat gömt."

"Hör Malin! Johan fattig är, ett torp jag honom skänkt Och hjärtligt inför Gud jag svär, du har minärs kränkt, och torpet tager jag igen. Lev så i sorgen med din vän!"

Gör som Ni vill. Jag lever säll om än bland snö och is
i ödemarken vid ett tjäll, jag söka skall min spis.
Blott jag vid Johans sida får framvandra mina levnads år."

"Ej hjälper smicker eller hot, men vet i alla fall,
att om det också sker med knot, en kyss jag hava skall.
Och till mitt hjärta trycka dig, förrän du slipper undan mig."

"Jo, pytsan" med en enda blick gav Malin skälm till svar.
Hon kastade sin korg och gick, med den stod herren kvar
och suckade, en narr är den, som gäckar kvinnotroheten."

J. 1.
54.

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

En visa.

Om våren när löven bli gröna i marken
och lärkorna sjunga, och göken han hörs,
då är det roligt arbeta i marken
blodet så lätt uti ådrorna rörs.
Ty våren är ungdomen
med lekar och strid.

Om sommaren när daggen för vinden ses gunga

då är det roligt arbeta och sjunga
med glädjefullt hjärta och glädjefullt sinn,
ty sommaren är ungdomens skönaste tid.
då vår kärlek med blommor och frid.

Om våren, när löven

Bli gröna.....

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2.
55.

Om hösten när stormarna susa kring fjällen
och skogen så naken och sörjande står
Då är det roligt att sitta om kvällen
vid brasan att tänka på sommar och vår.
Ty hösten är ungdomens gladaste tid.
Då njutes vår kärlek och glädjes därvid.

När våren den inträder

När våren den inträder, så ljuvlig och så skön.
Då vandrar varje yngling i skog och lundar grön,
med flickan uti arm, hjärtat varmt uti barm. Trall.

Så vandra de på vägen, förtroligt par om par.
Och ingen är förlägen, ty var sin flicka har.
Och de talas gärna vid om en lycklig framtid.

De tala med varannan om kärlek och om tro.
Hur de skall leva samman, hur de skall bygga bo,
och hur roligt de skall ha intill ålderns sena dar.

Och när de hunnit vandra dit mötesplatsen är,
och spelemannen drager sin harmonika där.
Då med flickan yr och lätt, träder man uti polkett.

När våren den
inträder....

Där skådar man med nöje, hur varje kavaljer
med hi mmelsblåa ögon uppå sin flamma ser.
Och så surrar de omkring i en virvlande ring.

Uti de mörka krokar, där ingen ser och lyss,
kan mången livad yngling av flickan få en kyss.
Ack, vad bloder rusar opp ifrån tå och till topp.

Jag ämnar ej förbjuda det nöje som I har.
Nej rogen eder livligt i edra ungdoms dar.
Ty det kommer väl en gång, tiden bliver eder lång.

Men låt er ej bedraga av flickors hala ord,
ty trohet finns ej hos en flicka på vår jord.
Ty så dejelig hon är, lika flyktig i begär.

Det har jag fått erfara i mina ungdoms år.
Jag hade tänkt att gift mig, som var och en förstår.
Men den gången gick det ej, ty då svikte hon måj.

Men om det skulle hända, att fläckor sviker er.
Så sörjer ej däröver, ty här finns flickor fler
uti buntar tar man dem, två, tre, fyra eller fem.

Nu ändrar jag min visa, jag kan ej mer förmå,
ty jag är redan gammal. I veter det också,
men det gör ju ingenting går jag uti eder ring.

Nu slutar jag att skriva, ty nu är visan all,
men om du finner nöje uti Jöns Blixtas trall
Lev då glad, men du är ung och min visa ofta sjung!.

Pärup juni 1876

(Diktad 1876 af Blixt, Ö.Sallerup).

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

7:1
59.

En gammal-ny visa.

Amanda o Herman

1. Amanda satt med en krans i håret
Hon var så skön som en ros om våren
När Herman henne sin trohet svor
Men likväl falskhet i hans hjärta bor.
2. Amanda gångar sig utåt arken
Att plocka blommorna på marken
Att binda qvastar det bad hon om
Men ingen Herman till henne kom.
3. Amanda gångar sig utåt parken
Der fick hon se hvad hon minst betrodde
Der såg hon först med sin ögon blå
Fick se sin Herman med en annan gå.
4. Amanda signade sig ned till jorden
Hon bad till Herren med dessa orden
Ack Herman, Herman vänd om ägen
Till din Amanda din trogne vän.

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

60.

5. Ack Herman Herman ditt falska hjerta
Det hafver gjort mig så mycken smärta
Se till att det ej tar ett sådant slut
Som din Amanda har egt förut.
6. Stjernor skola på Himlen blänka
Då jag på Herman börjar tänka
När han till mig den eden svor
Men likväl falskhet it Hans Hjerta bor.
7. Amanda gånger sig ned till sundet
Der fick hon se en båt låg bunden
Den löste hon och seglade af
Och uppå Hafvet blef Amandas graf.

D. 10/2 79.

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

J.
61

Alfred och Anna.

När kvällen kom-
mer och bjuder.

1. När qvällen kommer o bjuder vila
då sköna Anna åt lunden ilar
att möta Alfrid i dalens lund,
han lofvat komma i qvällens stund.
2. Hon var så glader hon sprang så nätter
Sin barm hon full med blommor sätter
Wid högra bröstet hon binder fast
Med röda bandet en blomsterqvast.
3. Uti höga eken der gökens toner,
der lärkan spelar i lindens kronor
Och vinden susar på varje blad
För sköna Anna hon vandrar glad.
4. Uti dalen de unga stämt sitt möte
Der hvilar hon sig i skogens sköte
Sen går hon längtande dalen om
Men ingen Alfrid till henne kom.
5. Hon går i oro och längtansqvalen
då hördes ljuda ett skott i dalen
Samt hördes rysligt ett jämmerrop
som trängde fram genom trädens hop.

/Amskrift efter O.Nilsson
d.2/6 1880/.

6. Hon går att möta Alfrid på vägen
Menn stannar genast blef stört förlägen
och som en bild hon förstenad stod
Ty Alfrid låg der vadande i sitt blod.
7. Hon frågade men hans röst var bruten
Ack kära Alfrid säg är du skjuten
Hon dignar neder till blodröd famn
Men Alfrid viskar blott hennes namn.
8. Han vänligt räckte åt henne handen
Och sade Anna nu lösas banden
Adjö min Anna nu skils vi åt
Hon brister ut i en häftig gråt.
9. Nu öppna såret ej mera blöder
Vid Annas bröst ligger Alfrid döder
Han ligger kallnad vid hennes barm
Om hennes lif han lindat har sin arm.
10. Vid Alfreds bröst vakar Anna troget
Men mördarn ilar fram ur skogen
Och ropar sjelf af förskräckelse
Jag hafver mördatt o ve o ve!
11. Det svåra kan han nu aldrig glömma
Han går att Alfrid för mönskor gömma
Och vänder om på den väg han flytt
Men laddar först sin pistol på nytt.
12. Pistolen han emot bröstet vänder
Men Anna fattade nu hans händer
Och ropar sjelf med ett sorgset mod
Samt sade blod har ju flutit nog.

13. Af våda sig skottet sjelf aflossar
Och blodet börjar ur bröstet forsa
Att icke Bernhard en suck blott hör
vid Alfrids sida nu Anna dör.
14. Det sista skottet så mången aktar
Då kommer folk ifrån alla trakter
Båd små och stora från närmsta by
förskräckt och häpna för denna syn.
15. Mang flicker donna och mister modet
Då månen speglar sig klar i blodet
Då hördes icke en mensklig röst
Men vemods klagande i allas bröst.
16. Men huru sent uppå den qvällen
Blev Bernhard fördd uti mörka cellen
Och smidd i bojor och i detta qval
Der herskar mörker förutan tal.
17. Om dagen gräter han och om nätter
De bleka kinder med tårar väter
Sen går han längtande dagen om
Tils äntiligen hans dödsstund kom.
18. En dag fångvaktaren hörs berätta
I morgon Bernhard skall du afrättas
Bered dig sjelf och bekänn ditt mord
förrän du göms i den kalla jord.
19. Ja Bernhard svarar och stille gräter
Nu vill jag dö och se Anna åter
Ty hon däruppe i Anglaland
Skall ge förlåtelse med sin hand.
20. På nästa morgon då Bernhard
ledes
På afrättsplatsen han faller
neder
En blomsterkvast han i hande
höll
Och billan höjdes hans hufvu
föll.

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

64

En ny kärleksvisa.

Jag står i tusen tankar
och ser på den jag ej kan få
så vitt kring världen vandrar
jag städse sörja må
stor sorg som jag i hjärtat bär
för lilla vännen min.
men här finns flera andra,
som jag kan hålla kär.

Jag ser de liljor sköna
i gröna äng så däglig står
jag sörjer mig till döden
om jag dig ej kan få.
Om jag för dig i döden går
och skulden bliver din
tro aldrig här i världen
du går utur mitt sinn.

Långt hädre vill jag resa
en långan väg med stort besver
än vara uti sällskap
med falska vänner här
att resa bort i Ödemark
och der mitt tält uppslå
för varje ord jag talar,
der jag svar af skogen får.

Jag står i tusen
tankar...

2427

65.²

Din fader kan väl säga
att jag är af för ringa stånd
jag hafver inga penningar
ej silfver eller Guld
men den kan vara lika glad
en fattig som en rik
att gifta sig för penningar
är stort bedrägeri.

Om jag ej hade skådat
ditt ansikte och ögon blå
så hade vi ej varit
i sängen, där vi låg
men lilla vän
lef lyckelig
ja fri från qual och sorg
skall ej den dagen dagas mer
du gör mitt hjerta glädt.

Nu slutar jag min visa
och bjuder dig ett ömtöfarvel
Jag kan ej längre skrifva
och sjunga mer i qväll
Min röst är hes
min sorg är stor
då vennen från mig går.
Men Herren Gud i himmelen
Han vist mig ejn försmår.

Slut latin visan är din.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Skrifvit af en Flicka och God vän
samt skänkt Olof Nilsson i Pärup
d. 3/4 78.

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

66.

En ny visa.

Med våta ögon ser
jag..

Med våta ögon ser jag På böljorna di blå
Spm hotande och vilda Mot klippostranden slår
Ty långt i fjärran är Den vän jag har så kär
Och jag hans bleka lilja På stranden väntar här.

Till Hösten är jag åter, Hos dig mitt unga lif
Så sade han och slöt mig Förtroligt till sitt lif
Men dagarna di gå Och böljorna di slå
Och inte kommer vännen Hur än jag längta må.

Jag suckar och jag klagar Jag tåras och jag ber
Och spejande likt falcken Widt öfver hafvet ser
Ty långt i fjärran Den vän jag har så kär
Och jag hans bleka lilja På stranden väntar här.

Emellan oss är skog och sjö Emellan berg och dal
Emellan oss är frid och fröjd Och äfven sorg och qual
Ty långt i fjärran är Den vän jag har så kär
Och jag hans bleka lilja På stranden väntar här.

Ack om jag hade vingar Som fogeln högt i skyn
I denna natt jag skulle till andra länder fly
Ty långt i fjärran är....osv.

Ja länge har jag väntat Du är min enda tröst
Ej Hjertat icke längre Nu klappar i mitt bröst
Då inga dagar gå Och inga böljor slå
Då får jag råka vännen I Himmelen den blå.

d. 6/2 82.

2427

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

J:

67.

Du tycker du är vacker och detsamma tycker jag
Du har mig övergivit och en annan utvalt
Men du är knappast värd utaf Hjertat hålla kär.
Ty du vet ju inte sjelfverbhuru falsker du är.

Dina ljusblå ögon och din rosenröda kind
Jag önskar om du vore allra kärasten min
Men jag för fattig är Till dig min vän så kär
Derför har du narrat mig och jag bedragen är.

Mitt hjerta är bedröfvat och min själ är sorgfull
Jag önskar att jag låge i den svartaste mull
Men Herren Gud han är En hjälpare så kär
Han tröstar väl mitt hjerta der det mest bedröfvat är.

Din fader och din moder voro skulden därtill
Den förste gång du lofte att du skulle blifva min
Den korgen du mig skänkt Den var mig obetänkt
Den smakar mig som bitter galla alltjemt.

Om någon nu vill veta hvem som visan diktat har
Så hafver det en Husar som uppåa lägret är.
Han lefver än i dag Han står sig ganska bra
Fast han inte fick flickan som han gerna ville ha.

